Pora dienų ant ežero per Kalėdas

Parašė Vidas Vilčinskas
Ketvirtadienis, 27 Gruodis 2012 09:46

Mirus senajam mano bičiuliui Juozui, ir žūklei azartas išblėso. Nuo rugsėjo ešeriavimo Mariose taip niekur ir nebuvau. Vieną vakarą, artėjant Kalėdoms, kaip ir pridera tokia proga, pasivaišinau nemažu kiekiu C2H5OH ir susirgau telefonine liga. Rezultatas – sutarėm su tokiu Algiu mano seną su Juozu pamėgtą vietą aplankyti. Važiuoti toli ir sniegas gilus. Bet dabar įsisavinau visais keturiais varomą transporto priemonę....

Ežere labai daug lydekų. Ir didelių. Pernai trikilograminę išprašiau. Kibimų būna labai daug, bet labai žolėta, tad dažniausias scenarijus – pavelka ir meta. Jei realizuoji bent kas trečią kibimą – tai jau gerai. Problema – pasigauti kuojytę. Kimba ir ant ešeriokų. Bet jei pagavai kuojytę – lydekos ėmimas šimtaprocentinis.

Prieš tai paėmiau Algio pažadą, kad ton vieton nieko neatsives. Žinote kuo baigiasi, kai taboras vilniečių užpuola.

Prieš aštuonias - prie ežero. Reikia praeiti kokius 200m per nendres. Pirmi 30m traška. Kulnu bakstelėjus iškart lūžta. Įveikėm. Sėdom. Mailiaujam. Vienas kitas ešeriokas. Iškart pastatau savo Coca Colines sistemas. Pradžioje tris. Paskui žiūrėsim. Iškart dvi griūva. Praktiškai vienu metu. Lekiu, laukiu kol pastovėjusi lydeka tempti pradės. Deja, abi numestos.

Vėl mailiauju. Pagaunam kuojyčių. Pastatomu. Vėl kibimai. Lekiame, kertame. Vėl tuščia. Algiui viena gerokai pavyšniavusi sustoja. Kiek palaukęs kerta. Turi. Apie 700gr lydekiokas. Vėl mailiaujam ir vėl bandom laimę ant lydekų. Vėl kibimai. Kartais net po du vienu metu. Tačiau tai įžolės įvilkta, tai tiesiog trinktelėta ir numesta.....

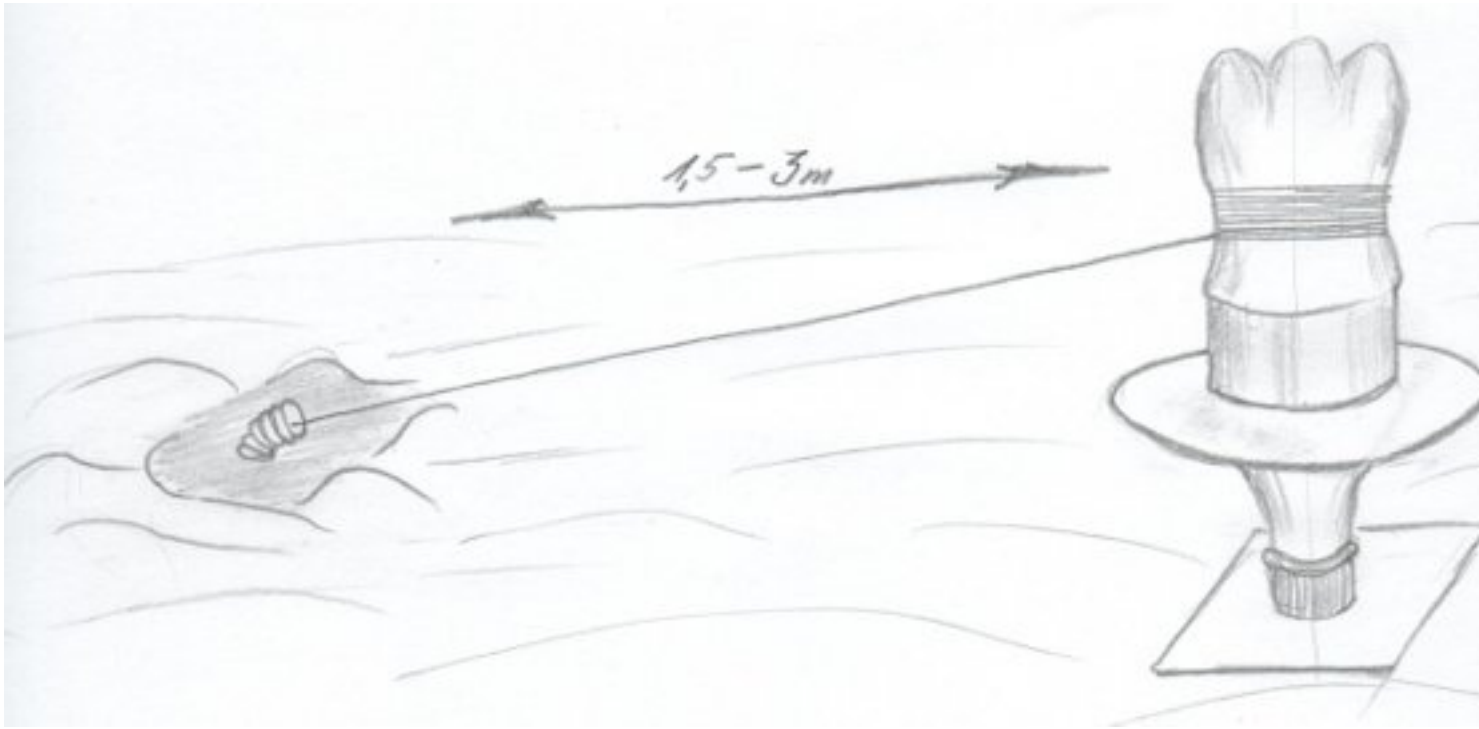
Per dieną man , berods, aštuoni kibimai. Algiui gal trys. Viena ištraukta. Namo. Apie trylikos laipsnių šaltį ir gan stiprų vėją iškentėjome. Labai šalo rankos visą dieną.

Parašė Vidas Vilčinskas
Ketvirtadienis, 27 Gruodis 2012 09:46

Kitądien nuo aštuonių vėl ant ledo. Dievas iškart dovanoja kuojyčių. Statome. Gana ilgai jokių gyvybės žymių. Vieną pastatau ten kur pernai trikilograminę pagavau. Iškart kibimas. Pavilkta ir numesta.

Artėja pietūs. Tačiau tai ne problema. Čia kimba visą dieną. Oras puikus. Šaltuko vos pora laipsnių. Nestiprus vėjelis. Staigiai krito slėgis, tad lydžių šou vis dar tikimės. Apie dvyliktą griūva vienas mano bambalis. Lekiu taip, kad mokasinai palei ausis maskatuojasi. Dar iš tolo matau besivyniojantį šniūrą. Prilekiu ir nieko nelaukęs kertu. Yra! Bumsi, bet ne per stipriai. Nedidukė – jaučiu. Ištraukęs nustembu, kad ne tokia jau ir maža. Gerokai virš kilo. Graži, marga, spalvinga.

Vėl sėdime kaip seni kauptukai. Apie trečia valandą vėl vienas bambalis krenta. Vėl mokasinai palei ausis švytuoja. Dar iš tolo matau, kad šniūras ne šiaip sau vyniojasi, bet lekia šniokšdamas. Prilekiu ir sekundę padelsęs kertu. STOP. Kaip už kelmo. Staiga – smūgiai. Metro ilgio ir labai galingi. Kiek paprašo šniūro. Paskui lyg ir kiek susikalbam. Artėja po truputį. Bet kartais sužvėrėja ir vėl tenka duoti virvės. Tempiu gan stipriai ir rėkiu iš visos gerklės, kad laaaabai didelė. Laaaabai. Jau lyg ir netoli eketės. Staiga – laisva. Ištraukiu – nukąstas gan storas kevlarinis pavadėlis.

Parašė Vidas Vilčinskas
Ketvirtadienis, 27 Gruodis 2012 09:46

Vidas Vilčinskas

Vidas Vilčinskas